

Mit navn er Per Johansen. Jeg er 57 år, spastiker og kørestolsbruger. Jeg er gift med Ida Lund Johansen, som er 45 år og ligeledes spastiker og kørestolsbruger. Vi bor i en lejlighed i Brabrand, nærmere bestemt Gellerupparken. Vi har begge BPA-ordning med 24 timers dækning i døgnet, da vi har et omfattende behov for pleje, overvågning og ledsagelse. Vores økonomiske grundlag er højeste førtidspension. Herudover arbejder jeg 20 timer om ugen på Solbakkens Rådgivningscenter for Bevægelseshandicappede i Højbjerg.

Jeg har med stor interesse læst det brev, som 3 brugerklubber i Jylland har skrevet til Socialministeren og Folketingets Socialudvalg.

Jeg kan kun slutte op om de betragtninger, som de 3 brugerklubber kommer med ang. lovforslag L-147.

Jeg fik min hjælperordning tilbage i 1982. Dengang var det almindeligt, at handicaphjælpere var studerende, som supplerede SU'en, men allerede dengang var der faktisk nogle handicaphjælpere, som regulært levede af hjælperjobbet.

Først i '90erne skete der dog et skift, således at flere og flere handicaphjælpere var ansat i længere tid ad gangen. Jeg har selv haft én hjælper ansat i 23 år, og en anden i 16 år. Min og Idas nuværende hjælperstab kommer faktisk også op på et rimeligt højt anciennitetsniveau – med flere hjælpere som har været ansat over 5 år. Faktisk nærmer en af vores hjælpere sig 8 års anciennitet.

For mig at se vil det nye takstsystem ikke betyde en forbedring af handicaphjælpernes arbejdsforhold, da det indebærer at visse tillæg og ydelser bortfalder.

For Ida og jeg vil det betyde, at vi får væsentligt sværere ved at rekruttere og fastholde et godt og stabilt hjælperteam. Her skal det bemærkes, at det tager ca. 1-3 år at opbygge et stabilt og godt hjælperteam.

Jeg kan kun opfordre Folketingets Socialudvalg til at lytte til brugerklubberne og deres synspunkter. Det er trods alt dem, der kender til de lavpraktiske udfordringer ved alt, som har med BPA at gøre.

Såfremt der er politisk opbakning til at udbygge og forbedre BPA-ordningerne, er det bydende nødvendigt, at de mennesker som ved bedst (her tænker jeg ikke på embedsmænd, politikere og andre, men på de organisationer og personer, som står med de daglige udfordringer) bliver taget med på råd – og ikke mindst bliver taget alvorligt.

Det, at være handicaphjælper, er faktisk et meget alsidigt job. Vi lægger vægt på mange flere personlige kompetancer end det almindelige arbejdsmarked gør. Det er sandt, at vi skal have hjælp til at komme i bad, på toilet og få tøj på. Den rent plejemæssige del af jobbet er faktisk den mindste. En hjælper skal også f.eks. kunne håndtere sociale relationer i forbindelse med venne- og familiebesøg, ligesom de i mange tilfælde både skal kunne håndtere en computer, en boremaskine og en stegepande. Herudover er der den personlige kemi mellem borger og hjælper. Det udgør faktisk den største del af jobbet.

I min optik giver det ingen mening at sidestille handicaphjælpere med SOSU-personale eller lignende grupper – simpelthen fordi handicaphjælpernes arbejdsområder er så bredtfaavnende – pleje er kun en mindre del af det.

Jeg har hørt om hjælperordninger, hvor en SOSU-uddannet faktisk godt ville kunne varetage hjælperjobbet, fordi bruger er meget selvhjulpne og selvstændige, men det gælder langt fra i alle tilfælde.